New York Times Bestseller

KENDARE BLAKE

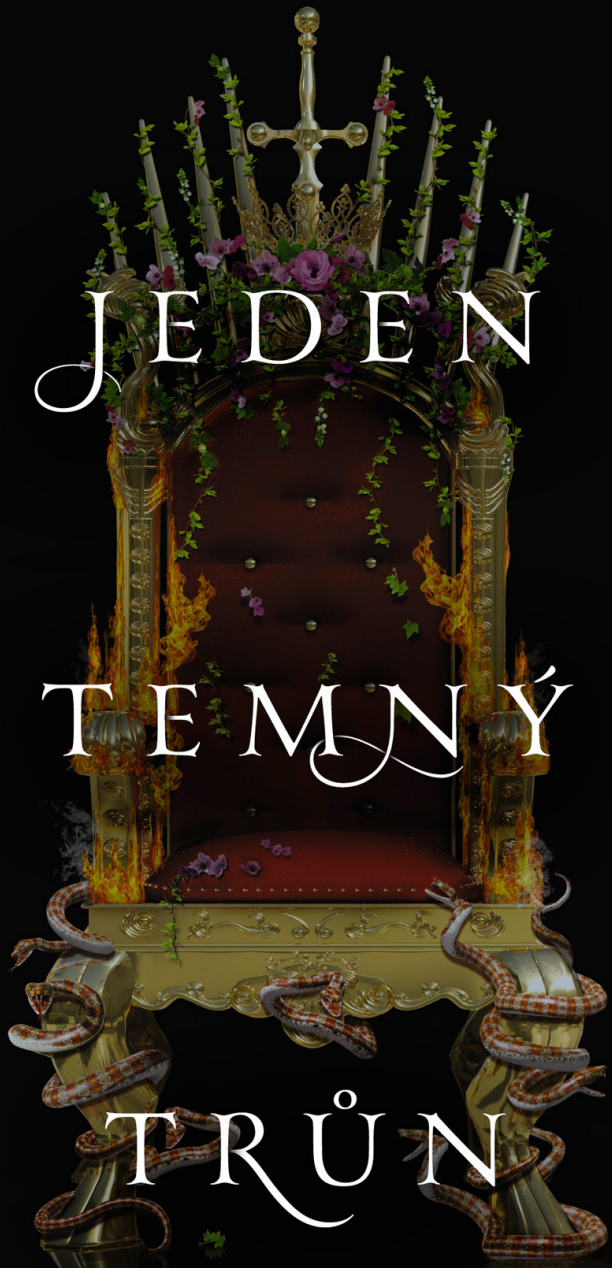

JEDEN TEMNÝ TRŮN

BITVA ZAČALA. VÍTĚZ BERE VŠE.

FRAGMENT

JEDEN TEMNÝ TRŮN

Jeden temný trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kendare Blake

Jeden temný trůn – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KENDARE BLAKE

JEDEN TEMNÝ TRŮN

FRAGMENT

ONE DARK THRONE © Kendare Blake, 2017
Translation © Alžběta Kalinová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4339-5
ISBN e-knihy 978-80-253-4479-8 (1. zveřejnění, 2019)

HLAVNÍ POSTAVY

INDRID DOWN

Hlavní město, domov královny Kathariny

ARRONOVI

Natalia Arronová

Hlava rodu Arronových a předsedkyně Černé rady

Genevieve Arronová

Nataliina mladší sestra

Antonin Arron

Nataliin mladší bratr

Pietyr Renard

Nataliin synovec, syn jejího bratra Christopha

ROLANTH

Domov královny Mirabelly

WESTWOODOVI

Sára Westwoodová

Hlava rodu Westwoodových. Živel: voda

Bree Westwoodová

Dcera Sáry Westwoodové, přítelkyně královny. Živel: oheň

VLČÍ PRAMEN

Domov královny Arsinoe

MILONEOVI

Cait Miloneová

Hlava rodu Miloneových. Familiár: vrána Eva

Ellis Milone

Manžel Cait a otec jejích dětí. Familiár: bílý kokršpaněl Jake

Caragh Miloneová

Starší dcera Cait, ve vyhnanství v Černé chatě. Familiár: hnědá fena Juniper

Madrigal Miloneová

Mladší dcera Cair. Familiár: vrána Aria

Juillenne „Jules“ Miloneová

Dcera Madrigal. Nejsilnější naturalistka za několik desítek let a přítelkyně královny. Familiár: puma Camden

SANDRINOVI

Matthew Sandrin

Nejstarší ze Sandrinovic synů. Někdejší snoubenec Caragh Miloneové

Joseph Sandrin

Prostřední syn Sandrinových. Přítel Arsinoe. Pět let strávil ve vyhnanství na pevnině.

OSTATNÍ

Luke Gillespie

Majitel Gillespieova knihkupectví. Přítel Arsinoe. Familiár: černozelený kohout Hank

William „Billy“ Chatworth junior

Josephův nevlastní bratr. Nápadník královen.

CHRÁM

Nejvyšší kněžka Luca

Kněžka Rho Murtraová

Elizabeth

Čekatelka a přítelkyně královny Mirabelly

ČERNÁ RADA

Natalia Arronová, travička

Genevieve Arronová, travička

Lucian Arron, travič

Antonin Arron, travič

Allegra Arronová, travička

Paola Vendová, travička

Lucian Marlowe, travič

Margaret Beaulinová, válečnice

Renata Hargroveová, bez daru

PANSTVÍ GREAVESDRAKE

Natalia Arronová kritickým okem sledovala, jak se její mladší sestra stěhuje zpět na Greavesdrake. Genevieve byla vykázána z domu jen na několik měsíců. Pokud by však náhodný přihlížející měl usuzovat jen podle nekonečného zástupu truhlic, které sloužící nosili do domu, patrně by dospěl k závěru, že byla pryč celé roky.

„Už se těším na svou postel," řekla Genevieve. Zhluboka se nadechla. Vzduch na Greavesdrakeu voněl po olejovaném dřevu, knihách a jedovaté saturejkové omáčce bublající na kamnech v kuchyni.

„Ve městě máš přece taky vlastní postel," odtušila Natalia. „Nedělej, jako bys tam nějak strádala."

Natalia si úkosem prohlížela Genevieve. Její sestra měla tváře jako růžičky, jiskřivě fialové oči a dlouhé světlé vlasy spadající až na záda. Říkalo se o ní, že je ze sester Arronových ta hezčí. Kéž by jen lidé věděli, jak zvrácené myšlenky se honí tou její pohlednou hlavičkou.

„Když jsi teď zase doma," pokračovala Natalia, „buď trochu užitečná. Co se povídá mezi členy Rady?"

„Oficiální verze zní tak, jak jsi přikázala," odpověděla Genevieve. „Královna Katharina přežila útok medvěda královny Arsinoe, moudře si našla úkryt a zůstala v něm, než nebezpečí pomine. Ale stejně slyšeli i ty další řeči."

„Jaké řeči?"

„Většinou nesmysly." Genevieve mávla rukou. Natalia se však zamračila. Mnohokrát opakovaný nesmysl se stává pravdou.

„Jaké nesmysly?"

„Že Katharina vůbec nepřežila. Někteří dokonce tvrdí, že ji viděli umírat, a jiní vyprávějí, že ji potkali, když se vracela domů – bledá a špinavá od bláta a od krve. Říkají jí Nemrtvá Katharina. Dovedeš si to představit?"

Natalia se štěkavě zasmála a založila si ruce na prsou. Směšné. Stejně se jí to však nelíbilo.

„Ale kde vlastně těch několik dnů byla?" zeptala se Genevieve. „Copak to nevíš ani ty?"

Natalia si vzpomněla na noc, kdy se Katharina vrátila, umazaná a zakrvácená. Tiše stála ve vstupní hale s umaštěnými černými vlasy spadajícími do obličeje. Vypadala jako zrůda.

„Vím toho dost," odsekla Natalia a otočila se na patě.

„Prý se změnila. Jak? Je už dost silná na to, aby se mohla vrátit ke cvičení s jedy?"

Natalia polkla. Cvičení s jedy už nebude nutné. Ale neřekla nic. Naklonila hlavu na stranu a vedla Genevieve chodbou. Rozhlížela se po Katharině, aby se na ni Genevieve mohla podívat sama.

Kráčely společně hlouběji do útrob domu, kde zatažené závěsy omezovaly přístup světla a hluk sloužících nosících Genevieviny truhly slábl.

Genevieve uklidila cestovní rukavice do kapsy kalhot. V měkkém červenohnědém kabátku jí to moc slušelo. Oklepala si domnělý prach ze stehna.

„Máme spoustu práce," podotkla. „Nápadníci dorazí každým dnem."

Natalia se ušklíbla. *Nápadníci*. Ovšem námluvy s Katharinou si vyžádal jen jeden. Ten zlatovlasý chlapec Nicholas Martel. Navzdory Katharininu úspěchu s otrávenou hostinou o Beltainu si oba další nápadníci vyvolili Arsinoe.

Arsinoe se zjizvenou tváří, v kalhotách s roztřepenými manžetami a s krátkými rozcuchanými vlasy. To nikoho přitahovat nemohlo. Určitě byli zvědaví na toho medvěda.

„Koho by napadlo, že naše královnička dostane jen jednu žádost?" prohodila Genevieve, jako by Natalii četla myšlenky.

„Na tom nesejde. Nicolas Martel je z nich nejlepší. Nebýt našeho dlouhého spojenectví s otcem Billyho Chatwortha, byl by to můj favorit."

„Billy Chatworth je beznadějně zamilovaný do Medvědí královny," zabručela Genevieve. „Ví o tom celý ostrov."

„Billy Chatworth udělá, co mu otec přikáže," odsekla Natalia. „A neříkej Arsinoe Medvědí královna. Nechceme, aby se to ujalo."

Obešly schodiště vedoucí ke Katharině.

„Copak ona není ve svých komnatách?" zeptala se Genevieve.

„Poslední dobou nikdo neví, kde zrovna je."

Vtom se před nimi zastavila služebná nesoucí vázu s květy oleandru a uklonila se.

„Kde je královna?" zeptala se Natalia.

„V soláriu," odpovědělo děvče.

„Díky," řekla Genevieve. Pak dívce strhla z hlavy čepec a odhalila odrůstající tmavě hnědé konečky vlasů odbarvených na arronovskou blond. „Teď si jdi dát do pořádku vlasy."

Solárium byla světlá rozlehlá místnost s mnoha nezakrytými okny, bíle vymalovanými stěnami a barevnými polštářky na pohovce. Do domu Arronových se vůbec nehodilo a obvykle bývalo prázdné až na chvíle, kdy v něm trávili čas hosté. Teď tady ale Katharina seděla obklopená dárkově zabalenými krabičkami a broukala si.

„Genevieve," usmála se Katharina. „Jsem ráda, že jste se ty i Antonin vrátili na Greavesdrake."

Genevieve překvapením otevřela ústa. Katharinu naposledy viděla den po jejím návratu. A to byla v hrozném stavu. Pořád ještě špinavá a s ulámanými nehty.

Jak teď na Katharinu zírala, pro Natalii nebylo těžké uhodnout, co si myslí. Kam se poděla ta holčička s velkýma důvěřivýma

očima a těsně utaženým drdolem? Ta hubená dívka, která skláněla hlavu a smála se jen tehdy, když se někdo zasmál jako první?

Tahle Katharina se někam ztratila.

„Antonin," zamumlala Genevieve, jakmile se vzpamatovala. „On už je tady?"

„No jistě," odpověděla Natalia. „Pozvala jsem ho zpátky jako prvního."

Jakkoli byla Genevieve pohledem na královnu šokovaná, neřekla ani slovo. Katharina připlula k ní a vzala ji za ruce, a pokud si všimla, jak Genevieve při tom nečekaném a netypickém gestu ucukla, nedala to nijak najevo. Jen se usmála a odvedla ji hlouběji do místnosti.

„Líbí se ti moje dárečky?" zeptala se Katharina a ukázala na balíčky. Všechny byly krásné, zabalené do barevného papíru a ovázané saténovou stuhou nebo bílými sametovými mašlemi.

„Od koho jsou?" chtěla vědět Genevieve. „Od nápadníků?"

„Ne od koho, ale pro koho," opravila ji Katharina. „Jakmile dokončím poslední láskyplné úpravy, nechám je doručit do Rolanthu své drahé sestře Mirabelle."

Katharina pohladila jednu ze stuh prstem v černé rukavici.

„Povíš nám, co je uvnitř," zajímala se Natalia, „nebo máme hádat?"

Katharina si přehodila vlasy přes rameno. „Je v nich spousta věcí. Otrávené rukavice. Jedovaté šperky. Sušené chryzantémy namočené v jedu, z nichž bude báječný smrtící čaj."

„To nevyjde," odtušila Genevieve. „Určitě všechno zkontrolují. Mirabellu nemůžeš zabít jen hezky zabalenými jedovatými dárečky."

„Tu naturalistku už jsme jedním pěkně zabaleným jedovatým dárečkem skoro zabily," odpověděla Katharina tiše. Pak si povzdechla. „Ale asi máš pravdu. Bude to jenom taková legrace."

Natalia si prohlédla všechny krabičky. Bylo jich víc než deset, v různých velikostech a barvách. Nejspíš budou přepravovány jednotlivě prostřednictvím různých poslů. Tito poslové se cestou do Rolanthu při zastávkách v dalších městech několikrát vystřídají. Zdálo se to jako spousta práce jen kvůli legraci.

Katharina dozdobila jmenovku tmavými hvězdičkami a vlnovkami. Pak se posadila na zlatobílou brokátovou pohovku a sáhla po talířku s bobulkami rulíku. Nabrala si jich celou hrst, naplnila si jimi tváře a drtila je mezi zuby, až jí z koutků úst vytékala šťáva. Genevieve zalapala po dechu. Otočila se k Natalii, ovšem ta neměla žádné vysvětlení. Jakmile se Katharina zotavila, vrhla se na jedy a začala se jimi cpát.

„Pietyr se pořád neozval?" zeptala se Katharina a otřela si šťávu z brady.

„Ne. A já nevím, co ti říct. Psala jsem mu hned po tvém návratu, aby zase přijel. Také jsem psala svému bratrovi s dotazem, kde se tak zdržel. Ale ani Christoph mi neodpověděl."

„Tak já napíšu Pietyrovi sama," rozhodla Katharina. Chytila se rukou v rukavici za břicho – rulík začal účinkovat. Kdyby se

její dar projevil, jed by jí neměl působit bolest. Přesto se zdálo, že vydrží mnohem více než dřív. Užívala jich tolik, že každé jídlo byla taková malá *Gave Noir*. Katharina se zářivě usmála. „Připravím ten dopis ještě před večerní cestou do chrámu."

„To je dobrý nápad," pochválila ji Natalia. „Jsem si jistá, že tobě se ho povede přesvědčit."

Pokynula Genevieve, že je čas odejít. Ubohá Genevieve. Nevěděla, jak se chovat. Určitě chtěla být na královnu zlá, štípnout ji nebo jí dát facku, tato královna však vypadala, že by jim mohla facku okamžitě vrátit. Genevieve se zamračila a líně se poklonila.

„Takže se její dar už projevil?" zašeptala Genevieve, jakmile vyšly o patro výš. „Vzpomeň si, jak jedla ten rulík. Ale stejně jsem cítila, že má pod rukavicemi opuchlé ruce…"

„Já nevím," odpověděla Natalia tiše.

„Je možné, že se dar postupně vyvíjí?"

„Pokud ano, nikdy jsem nic podobného neviděla."

„Jestli se ten dar neprojevil, musí si dávat pozor. Tolik jedu… Mohla by si ublížit. Nebo něco horšího."

Natalia se zastavila.

„Já vím. Ale nedaří se mi jí v tom bránit."

„Co se to s ní stalo?" vyzvídala Genevieve. „Kde byla během těch dní?"

Natalia si vybavila ten stín dívky, který vstoupil do domu, bledý a prochladlý. Občas tu postavu vídala ve snech – šourala se k její posteli, měla ztuhlé klouby mrtvoly. Natalia se zachvěla.

Navzdory horkému letnímu vzduchu zatoužila po ohni a dece přes záda.

„Možná je lepší to nevědět."

Katharinin dopis pro Pietyra sestával z pouhých tří řádků.

Drahý Pietyre,
vrať se ke mně. Neměj strach. Nikde se nezdržuj.
Tvoje královna Katharina

Chudáček Pietyr. S potěšením si představovala, jak se někde skrývá. Nebo běží skrz pichlavé houští a větve šlehající jako biče, stejně jako ona tu noc, kdy na ni čekal u propasti Breccia. Tu noc, kdy ji do ní shodil.

„Musím si dávat pozor na slova, Šipko," řekla tiše malé samičce hada zatočené okolo její paže. „Aby si myslel, že jsem pořád jeho něžná královnička." Usmála se. „Nesmím ho vyděsit."

Napadlo ji, že si Pietyr nejspíš myslí, že jakmile se vrátí, uvrhnou ho do jedné z cel pod palácem Volroy. A ona pak dovolí nějakému strážci s darem války, aby mu mlátil hlavou do zdi tak dlouho, až mu rozbije mozek na kaši. Ale Katharina o jeho roli ohledně svého pádu té noci nikomu neřekla. A ani to neměla v plánu. Natalii sdělila, že do propasti Breccia spadla sama při panickém útěku před Arsinoeiným medvědem.

Katharina se ze svého místa u psacího stolu podívala z okna.

Na východě se pod Skalistými vrchy třpytilo v pozdně odpoledním slunci hlavní město Indrid Down. Z jeho středu mířily k nebi dvě černé věže Volroye, velkého opevněného paláce, který zastiňoval všechny ostatní budovy. Dokonce i hory za městem jako by před ním couvaly jako vyděšení trpaslíci.

Rulík se Katharině převaloval v žaludku, ona se tím však nijak netrápila. Ode dne, kdy se vydrápala ze samého srdce ostrova, uběhl už víc než měsíc, a ona teď byla odhodlaná vydržet úplně všechno.

Předklonila se a otevřela okno. V posledních dnech páchl její pokoj po zvratcích a všemožných zvířatech, na nichž testovala své jedy. Na stolech i na podlaze podél stěny byly vyrovnané klece s ptáky a hlodavci. Několik jejich obyvatel bylo po smrti, jen je ještě nikdo neodklidil.

Zaklepala na klec v rohu svého stolu, v níž se probudila malá šedá myška. Byla slepá na jedno oko a vinou Katharininých kontaktních jedů přišla na většině těla o srst. Královna jí skrz mříže nabídla sušenku a zvíře se připlížilo a opatrně ji očichalo. Bálo se cokoli pozřít.

„Kdysi jsem taky bývala jako myška," řekla a stáhla si rukavici. Sáhla do klece a pohladila myš po holém hřbetu.

„Ale teď už nejsem."

VLČÍ PRAMEN

Arsinoe a Jules seděly u kuchyňského stolu a krájely malé červené brambory. Vtom do domu bočními dveřmi vtrhl děda Ellis se svým familiárem, bílým kokršpanělem. Podíval se na ně, zvedl šedivějící obočí a zamával malou černou obálkou označenou pečetí Černé rady.

Babička Cait na okamžik přestala sekat bylinky a odfoukla si vlasy z čela. Pak se všechny tři ženy znovu pustily do práce.

„Copak si to nikdo nechcete přečíst?“ zeptal se Ellis. Položil dopis na stůl a zvedl svého kokršpaněla Jakea, který hned očichal brambory.

„Proč?“ utrhla se na něj Cait. „Všichni víme, co se tam píše.“ Ukázala na druhou stranu kuchyně. „Co kdybys mi radši vyklepl do mísy čtyři žloutky?“

Ellis položil Jakea na zem a roztrhl obálku.

„Dovolují si nám oznámit, že všichni nápadníci si vyžádali námluvy s královnou Katharinou,“ tlumočil obsah psaní.

„To je lež," odpověděla Jules.

„Možná. Ale ne že by na tom záleželo. Píše se tady, že máme očekávat nápadníky Thomase ‚Tommyho' Stratforda a Michaela Percyho."

„Dva?" Arsinoe se znechuceně ušklíbla. „Proč oba? Proč vůbec někoho?"

Jules, Cait a Ellis si vyměnili pohledy. Víc než jeden nápadník najednou, to znamená velký úspěch. Před tím představením s medvědem o Beltainu nikdo nečekal, že by Arsinoe nějakou žádost o námluvy dostala, a už vůbec ne dvě.

„Dorazí každým dnem," pokračoval Ellis. „A kdo ví, jak dlouho tady zůstanou, pokud se jim budeš líbit."

„Do konce týdne budou pryč," prohlásila Arsinoe.

Jules si vzala dopis od Ellise.

„Tommy Stratford a Michael Percy." Spousta vzpomínek na Beltain se rozplynula v mlze, ale tihle dva mladíci byli ti, co připluli při Vylodění na břeh společně v jednom člunu. Bez ustání se smáli. Billy měl chuť je zardousit.

Arsinoe odhodila nůž na stůl a vyskládala poslední plátky brambor na dřevěný podnos.

„Hotovo, Cait," ohlásila. „Co dál?"

„Dál si dáš odchod z mého domu," odpověděla Cait. „Nemůžeš se věčně schovávat u mě v kuchyni."

Arsinoe posmutněla. Obyvatelé Vlčího pramene se nemohli své Medvědí královny nabažit. Shlukovali se okolo ní na tržišti

a tahali z ní historky o jejím hnědém medvědovi. Kupovali mu velké stříbrné ryby a čekali, že ona se do nich zakousne také. Jen tak, přímo před jejich očima. Nevěděli, že to s tím medvědem byl podvod, že byl při představení očarovaný a že ho Jules za pomoci nízké magie ovládala jako loutku. Prozradily to jen rodině, Josephovi a Billymu. A ještě méně z nich znalo Arsinoeino největší tajemství – že není naturalistka, ale travička. Zjistila to tehdy, když s Jules obě ochutnaly otrávené bonbony od Kathariny. Jules málem umřela a od té doby ji neustále trápila bolest a navíc napadala na jednu nohu. Zato Arsinoe se nestalo vůbec nic.

Tohle tajemství znali jen ona, Jules a Joseph.

„Tak pojď," řekla Jules. Poplácala Arsinoe po rameni a strnule vstala. Její puma Camden ulehčila noze, kterou jí zlomil Arsinoein první falešný familiár, nemocný medvěd, který Arsinoe poškrábal v obličeji. Od doby, kdy si Camden odnesla trvalé následky z boje s medvědem a Jules z boje s jedem, neuplynuly ještě ani dva měsíce. Jako kdyby šlo o krutý záměr Bohyně, aby je potkal stejný osud.

„Kam jdeme?" zeptala se Arsinoe.

„Někam, kde se mi nebudete plést pod nohama," utrousila Cait a hodila zbytky jídla familiárům Arii a Avě. Vrány vděčně pokývaly hlavami a Cait ztišila hlas. „Nepotřebuješ před odchodem trochu čaje z vrbové kůry, Jules?"

„Ne, babi. Je mi dobře."

Vyšly společně ven. Zatímco si Jules s Camden u kurníků

protahovaly na sluníčku bolavé končetiny, Arsinoe odhodlaně zamířila k hromadě dřeva.

„Co hledáš?“ zeptala se Jules.

„Nic.“ Ovšem Arsinoe se vrátila s nějakou knihou. Sklepala z měkké zelené obálky kousíčky kůry a ukázala knihu své společnici. Jules se zamračila. Byl to atlas jedovatých rostlin, nenápadně ukradený z polic v Lukeově knihkupectví.

„Neměla by sis takhle zahrávat,“ řekla Jules. „Co kdyby tě s ní někdo viděl?“

„Tak si budou myslet, že se chci pomstít za to, co ti provedla.“

„To ti nespolknou. Myslíš, že v nějaké knize najdeš návod, jak otrávit travičku? Vždyť traviče snad ani otrávit nejde, ne?“

„Aby ses neotrávila sama z toho, jak to slovo pořád opakuješ, Jules.“

„Myslím to vážně, Arsinoe.“ Dál pokračovala šeptem, ačkoli byly na dvorku samy. „Jestli někdo zjistí, co jsi doopravdy zač, ztratíme jedinou výhodu, kterou máme. Copak to snad chceš?“

„Ne,“ připustila tiše. Dál už se nehádala, Julesiny řeči o výhodách a strategii ji unavovaly – vedla je od první chvíle, co se zotavila z té otravy.

„Zníš nerozhodně,“ podotkla Jules.

„Jsem nerozhodná. Nechci je zabít. A ani si nemyslím, že ony opravdu chtějí zabít mě.“

„Ale ony to udělají.“

„Jak to víš?“

„Protože to tak udělala každá naše předchozí královna. Je to tradice."

Arsinoe zaťala zuby. Tradice. To staré podobenství o tom, že Bohyně seslala dary skrze oběť královen, trojčat vyslaných na ostrov ještě v době, kdy ho obývaly divoké kmeny. Nejsilnější z nich pobila své sestry a nakrmila ostrov jejich krví. Pak vládla jako královna až do chvíle, kdy Bohyně vyslala nová trojčata, která rostla, zabíjela a krmila ostrov. Říká se, že kdysi se královny řídily instinktem, který je nutil zabíjet – stejně jako probíhaly souboje jelenů v období říje. Ale to je jenom báchorka.

„Arisnoe? Ty víš, že to udělají. Víš, že tě zabijí, ať chtějí, nebo ne. Dokonce i Mirabella."

„To si myslíš jen kvůli Josephovi," poznamenala Arsinoe. „Ale ona nic netušila a… nemohla si pomoct." *Za to můžu já*, řekla málem, jenže to stále nemohla, dokonce ani po tom všem, co je její zpackané kouzlo stálo. Stále ještě byla příliš zbabělá.

„O to nejde," ujistila ji Jules. „A navíc to, co udělal Joseph… byla to chyba. On ji nemiluje. Během té otravy mě ani na chvilku nenechal samotnou."

Arsinoe uhnula pohledem. Věděla, že Jules tomu moc chce věřit. A odpustit mu.

„Možná bychom měly prostě utéct," pokračovala Jules. „Někde se ukrýt, než jedna z nich zničí druhou. Nebudou po tobě pátrat moc dlouho, když budou mít jinou volbu. Proč hledat tetřeva v pichlavém houští, když na pasece stojí jelen? Schovávám

nám nějaké jídlo, pro případ potřeby. Zásoby. Mohly bychom odjet někam daleko na koních a pak je vyměnit za potraviny. Budeme nenápadně kroužit okolo hlavního města, kde nás nikdo nebude hledat. A kde se o smrti jedné z nich určitě doslechneme." Jules se na ni úkosem podívala. „A jen tak mimochodem, doufám, že jako první zemře Katharina. Otrávit Mirabellu bude mnohem snazší, když už to nebude čekat."

„A co když první zemře Mirabella?" chtěla vědět Arsinoe a Jules pokrčila rameny.

„Tak prostě půjdeš a bodneš Katharinu do krku. Nemůže ti ublížit."

Arsinoe si povzdechla. Tolik rizika, nehledě na to, která královna padne jako první. Mirabella by ji bez ochrany medvěda mohla zabít velmi snadno, ale pokud by ji Katharina poranila otráveným nožem, vyšlo by její tajemství na povrch. Takže i kdyby pak zvítězila, Arronové by si nárokovali její příslušnost a z ní by se stala jen další travičská královna v řadě.

Musí přece existovat nějaká cesta, jak z toho ven, pomyslela si.

Kéž by si s nimi jen mohla promluvit. I kdyby to bylo vynucené. Kdyby se jí podařilo dosáhnout patové situace a ony skončily společně zamčené ve věži. Kdyby si mohly promluvit, určitě by to mohlo být jiné.

„Musíš se té knihy zbavit," trvala Jules na svém. „Nemůžu se na ni ani podívat."

Arsinoe provinile ukryla knihu pod halenku.

„Jak by ses cítila, kdybych po tobě chtěla, abys skrývala Camden?“ zeptala se. „Pokud nenávidíš traviče, nenávidíš i mě.“

„To není pravda,“ bránila se Jules. „Ty jsi naše. Copak jsme tě nevychovali současně jako naturalistku? Nejsi snad srdcem naturalistka?“

„Jsem srdcem Miloneová,“ odpověděla.

Arsinoe se přikrčila a rozhrábla listí a vzrostlou trávu na mýtině severně od Dogwoodova rybníku. Jules poslala do města, aby se u Lví hlavy porozhlédla po Josephovi a Billym. Řekla jí, že za nimi přijde, hned jak knihu schová. To ale byla lež. V podřepu se probírala podrostem a za chvilku už našla to, co hledala: stonek bělokvětého bolehlavu.

Jed, který Katharina poslala Arsinoe, ale omylem ho pozřela i Jules, patrně obsahoval i určité množství bolehlavu. V knize se dočetla, že způsobuje klidnou smrt, neboť postupně paralyzuje celé tělo od chodidel nahoru.

„Klidnou smrt,“ zabručela Arsinoe. Ovšem v kombinaci s dalšími jedy, které Katharina použila, byly jeho účinky děsivé. Směs působila pomalu a ničivě a Jules neskutečně trpěla.

„Proč jsi to udělala, sestřičko?“ zeptala se Arsinoe sama sebe nahlas. „Že bys byla rozzlobená? Protože sis myslela, že jsem na tebe chtěla poslat toho medvěda, aby tě rozpáral?“

Žádné odpovědi od Kathariny se však logicky nedočkala.

Malá Katharina. V dětství měla z trojčat nejdelší vlasy.

A nejzářivější. Její tvářičku zdobily nejvýraznější rysy. Chodívala k potoku za chatou, kde se vždycky zády položila na hladinu a vlasy se jí rozvlnily okolo hlavy jako černé rákosí. Mirabella do nich posílala proudy a Katharina se smála a smála.

Arsinoe si připomněla Julesinu tvář zkroucenou bolestí. S malou Katharinou nejsou žádné žerty.

Impulzivně natáhla ruku a vytrhla bolehlav i s kořenem. Těmito hezkými vzpomínkami by se stejně neměla rozptylovat. A ani by to nedělala, nebýt prokleté sentimentální Mirabelly, která jí připomněla věci, jež možná nikdy ani neplatily.

„A i když tady jsou," mumlala si dál Arsinoe, „Jules má pravdu." Do roka budou dvě z nich po smrti. A bez ohledu na to, jak moc se jí nechce zabíjet, nechce přece skončit mezi padlými.

Přičichla ke květu bolehlavu. Hrozně páchl, ale stejně ho strčila do úst. Odporný pach ještě zintenzivněl poté, co květ rozkousala.

Bolehlav nechutnal dobře. A přesto byla jeho chuť… uspokojující. Ten pocit, když ochutnala jed, musel být podobný pocitům, jaké zažívala Jules při pěstování jablek nebo Mirabella při ovládání větru.

„Někdy si zajdu zdřímnout do břečťanu," řekla si Arsinoe s posledním kouskem bolehlavu v ústech a zasmála se. „I když je to možná trochu moc."

„Co je trochu moc?"

Arsinoe rychle odskočila od bolehlavu. Odhodila zbylý stonek a zašlapala ho do trávy.

„U Bohyně, juniore," vyštěkla. „Ty vážně víš, jak někoho vylekat."

Billy se zazubil a pokrčil rameny. Vždycky vypadal, že má spoustu volného času. A vždycky se mu podařilo ji najít. Napadlo ji, jestli je to nějaké nadání lidí z pevniny. Nadání být u všeho.

„Co tu děláš?" zeptal se. „Nezahráváš si zase s nízkou magií?"

„Cait mě vyslala na ostružiny," zalhala. Ostružiny ještě ani nedozrály.

„Já tady žádné ostružiny nevidím."

„Ty jsi ale protiva," zamumlala Arsinoe.

Billy se zasmál. „O nic větší než ty."

Obešla ho a vedla ho pryč od bolehlavu.

„No dobře, promiň," řekla. „A co tady vlastně děláš ty? Myslela jsem, že budeš u Lví hlavy, s Josephem a Jules."

„Potřebují nějaký čas pro sebe." Billy utrhl silné stéblo trávy a podržel ho mezi palci, aby na něj zahvízdal. „A Jules mi říkala, že ti přišly zprávy o nápadnících."

„Tak proto jsi hned přiběhl," zazubila se Arsinoe, až se jí trochu svezla černá lakovaná maska, pod níž skrývala svůj zjizvený obličej.

„Já nepřiběhl," nedal se Billy. „Vždycky jsem věděl, že k tomu dojde. Bylo mi jasné, že se o tebe po tom tvém představení s medvědem budou zajímat."

A všichni ostatní to věděli taky. Dole v docích se pilně natírají čluny. Všichni ve Vlčím prameni se tváří, že je nezajímá, co si o nich zbytek ostrova myslí. Ale není to pravda.

Vlčí pramen. Farmářské a rybářské městečko plné tvrdých venkovanů, kteří si nejvíc cení své půdy, vody a ostré sekery.

Arsinoe si dala ruce v bok a rozhlédla se po mýtině. Byla krásná. A stejně krásný byl i Vlčí pramen. Nechtěla, aby se měnil jen pro potěchu takzvaně vznešených hostů.

„Tommy Stratford a Michael… ani nevím jak dál," řekla. „Bojíš se, že se mi budou líbit víc než ty?"

„To přece není možné."

„Proč ne? Protože jsi tak neodolatelný?"

„Ne. Protože tobě se nelíbí nikdo."

Arsinoe si odfrkla.

„Ty se mi líbíš, juniore."

„Opravdu?"

„Ale teď musím myslet na důležitější věci."

Billy si od příjezdu na ostrov nechával růst vlasy, takže teď už byly dost dlouhé na to, aby trochu vlály ve větru. Arsinoe se přistihla, že si představuje, jaké by to bylo, prohrábnout je prsty.

„Souhlasím," přikývl Billy a otočil se čelem k ní. „Chci, abys věděla, že jsem odmítl navštívit tvé sestry."

„Ale co tvůj otec? Bude zuřit! Necháme ten dopis zadržet. Poslal jsi ho ptačí nebo koňskou poštou? Neříkej, že lodí. Ty Jules nedokáže přivolat zpátky."

„Už je pozdě, Arsinoe." Přistoupil k ní blíž a pohladil její černočervenou masku po tváři. Byl u toho, když je lehkovážně dovedla k tomu medvědovi. Pokusil se ji zachránit.

„Říkal jsi, že si mě nechceš vzít," zašeptala.

„Říkám toho spoustu."

Naklonil se k ní. Bez ohledu na řeči o tom, že nebude myslet na budoucnost, si tuto chvíli představovala už mnohokrát. Pozorovala ho koutkem oka a přemýšlela, jak asi líbá. Něžně? Neobratně? Nebo budou jeho polibky stejné jako jeho smích, sebevědomé a rošťácké?

Arsinoe se rozbušilo srdce. Naklonila se k němu a pak si uvědomila, že má na rtech stále šťávu z bolehlavu.

„Nedotýkej se mě!"

Odstrčila ho tak silně, že upadl do trávy.

„Au."

„Promiň," odpověděla zaraženě a pomohla mu vstát. „To jsem nechtěla."

„Políbit mě, nebo do mě strčit?" Oprašoval se, aniž by se na ni podíval. Byl celý červený studem. „Udělal jsem něco špatně? Chtěla jsi mě snad políbit první? Tak to tady chodí? Protože mně by to nevadilo…"

„Ne." Arsinoe pořád cítila v ústech chuť bolehlavu. Málem na to zapomněla. Málem ho zabila a ta představa ji děsila. „Promiň. Prostě jen nechci. Ne teď."

Jules s Josephem teprve po dvou sklenicích piva pochopili, že Billy Arsinoe nepřivede.

„Možná to tak bude nejlepší," usoudil Joseph. „Připozdívá se. Opilci by se mohli začít dožadovat jejího medvěda."

Jules se zamračila. Vymyšlený medvěd jim začínal dělat potíže. Od Přehlídky ho s Arsinoe nikdo neviděl. Všem tvrdili, že je příliš divoký a musí ho držet hluboko v lese. Jenže bylo jasné, že s takovou výmluvou se lid Vlčího pramene už dlouho nespokojí.

„Tak půjdeme?“ řekl Joseph a vstal od stolu. „Nebo si dáš ještě smažené mušle?“

Jules zavrtěla hlavou a společně vyšli na ulici. Podvečerní světlo slábl a kobaltová hladina Tulení zátoky prosvítající mezi budovami se třpytila oranžovými záblesky. Zamířili k vodě a Joseph vzal Jules za ruku.

Jeho dotek v ní stále probouzel příjemné pocity, ačkoli byl pošpiněný tím, co se stalo mezi ním a Mirabellou.

„Josephe,“ řekla a zvedla jeho ruku výš. „Tvoje klouby.“

Pustil ji a zaťal ruku v pěst. Klouby měl od práce v docích rozedřené do krve. „Vždycky jsem říkal, že nebudu s otcem a Matthewem dřít v přístavišti. Ani nevím, co jiného jsem myslel, že budu dělat.“ Povzdechl si. „Ale vlastně to není tak špatný život. Když je dost dobrý pro ně, proč bych to já měl brát jinak? Pokud ti tedy nevadí, že smrdím jako chobotnička.“

Jules tenhle jeho srdnatý přístup neměla ráda. Ani to, jak chycený do pasti se jí zdál.

„Nevadí,“ ujistila ho. „A stejně to není navždycky.“

„Není?“

„Jistě že ne. Jen do korunovace Arsinoe, vzpomínáš? Ty budeš členem její Rady a já ji budu chránit.“

„Aha," řekl a chytil ji okolo ramen. „Náš šťastný konec. Něco takového jsem říkal, viď?"

Společně šli uličkou mezi hospodami a Camden poskakovala po dřevěných bednách plných prázdných lahví.

„Kam vlastně zmizela Arsinoe?" zeptal se Joseph.

„Nejspíš k tomu pokroucenému stromu. Aby mohly s Madrigal dál pokoušet nízkou magii."

„Madrigal je s Matthewem. Vyzvedla ho v docích ve chvíli, kdy vystoupil z lodi."

Madrigal a Matthew. Spojení jejich jmen jí naháněla husí kůži. Matčin románek s Josephovým starším bratrem už měl dávno skončit. Aspoň Matthew by měl přijít k rozumu. Měl by si uvědomit, jak je Madrigal nestálá a přelétavá. Měl by si vzpomenout, že pořád miluje její tetu Caragh, přestože ji vykázali na Černou chatu.

„Měli by s tím skončit," řekla.

„Možná. Ale neskončí. Matthew říká, že ji miluje, Jules."

„Jenom očima," odplivla si. „Ne srdcem." Joseph sebou při jejích slovech trhl a ona se k němu otočila a prohlédla si jeho pěkný profil. Možná tak milují všichni muži. Víc očima než srdcem. Takže možná za tím nebyla bouře a další okolnosti. Ani delirium. Královna Mirabella je rozhodně hezčí než ona a možná v tom nic víc nebylo.

Jules se odtáhla.

„Co je?" zeptal se Joseph. Na konci uličky zahnuli za roh a z hospody U Vyhřátého kamene se vyhrnula skupinka lidí. Jakmile uviděli Josepha, zastavili se.

Joseph objal Jules kolem ramen.

„Nezastavujme se."

Ovšem jakmile prošli, jedna z dívek posilněná whisky praštila Josepha do temene hlavy. Otočil se a ona mu plivla na hruď.

Joseph si znechuceně odfrkl, ale jenom se usmál.

Jules zrudla vzteky.

„To je v pořádku, Jules," uklidnil ji.

„Není to v pořádku," zavrčela dívka. „Viděla jsem, cos udělal při Beltainu. Jak jsi bránil tu elementálskou královnu. Zrádce!" Opět na něj plivla. „Pevninšťane!" Otočila se a zamířila pryč, ale ještě se ohlédla a pohrozila mu přes rameno. „Příště z toho nevyvázneš jenom s plivnutím. Příště ti mezi žebra zabodnu nůž!"

„To by stačilo," řekla Jules a Camden se odrazila ke skoku. Srazila dívku k zemi a zdravou tlapou ji přimáčkla na ochozenou kamennou dlažbu.

Dívka se chvěla strachy. Kuráž dodaná whisky ji opustila, přesto se ušklíbla.

„Co uděláš teď?" prohlásila vyzývavě.

„Jestli někdo Josephovi ublíží, bude se zodpovídat mně," varovala ji Jules. „Nebo možná královně. A jejímu medvědovi."

Jules trhla hlavou a Camden se stáhla.

„Neměla bys ho chránit," prohlásila jedna z kamarádek ponížené útočnice.

„Zrádci," utrousila druhá, už na cestě k domovu.

„Tos neměla dělat, Jules," poznamenal Joseph, když osaměli.

„Neříkej mi, co bych měla a neměla dělat. Dokud jsem tady, nikdo ti na hlavě nezkřiví jediný vlásek. Nikdo se na tebe ani křivě nepodívá."

„A to ses bála, že když s Camden obě kulháte, budete působit slabě. Myslím, že z vás mají ještě větší respekt než dřív."

„Musí cítit, že jsme teď o hodně vznětlivější," poznamenala Jules jízlivě.

Joseph si ji přitáhl k sobě, zastrčil jí pramínek hnědých vlasů za ucho a něžně ji políbil.

„Mně se tak vznětlivá nezdáš."

ROLANTH

„Je všechno hotovo?“ zeptala se Mirabella.

„Tví strážní i návnada budou večer připravené,“ odpověděla nejvyšší kněžka Luca. „Ačkoli lidé by byli rádi, kdybys počkala do rána, aby se s tebou řádně rozloučili.“

Královně Mirabelle se rozbušilo srdce. Seděla na jedné z Luciných malých pohovek, až po lokty zabořená v pruhovaných hedvábných polštářích, a hrála před celým světem vyrovnanou královnu. Na tuto noc ale čekala od chvíle, kdy ji Arsinoe při Přehlídce zradila a vyslala medvěda k dalším pódiím.

Dveře komnaty se otevřely a vešla Elizabeth. Rychle za sebou zavřela dveře, aby umlčela hluk přicházející z chrámu. V rolanthském chrámu už nebylo jediné klidné místo s výjimkou Luciných osobních komnat. Všude jinde se od úsvitu do setmění něco dělo. Apsida byla plná návštěvníků, kteří zapalovali svíce za svou elementálskou královnu anebo přinášeli vonné směsi nabarvené na

jasně modrou nebo temně černou. Kněžky bez ustání třídily dary a bedny se zásobami, které denně proudily do města – vše, co budou potřebovat k okázalému pobavení nápadníků.

Luca tvrdila královně, že třídí zásoby. Všichni ale věděli, že od Katharinina návratu kontrolují každou zásilku, jestli není otrávená.

„Elizabeth," řekla přísně Luca. „Kde jsi byla? Čaj už je skoro studený."

„Odpusťte, nejvyšší kněžko. Chtěla jsem ze včelína přinést trochu medu." Postavila na stolek malou průhlednou sklenici zpola naplněnou čerstvým medem vytékajícím z plástve. Luca do ní namočila lžíci a osladila všem čaj. Elizabeth si mezitím oprášila z hábitu hlínu a sedla si. Od spěchu měla červené tváře a na opáleném čele se jí leskl pot.

„Voníš jako zahrada a horký letní vzduch," řekla Mirabella. „Co to máš v kapse?"

Elizabeth sáhla do kapsy a vyndala z ní malý rýček s koženým rukávem a kovovým řemínkem. „Nechala jsem si ho vyrobit ve městě. Přesně pasuje na můj pahýl." Zvedla ruku a ukázala Mirabelle zjizvený konec zápěstí, kde jí kněžky usekly ruku jako trest za to, že Mirabelle pomohla utéct z města. „Zvládnu si ho připnout i jednou rukou. Hodně mi usnadňuje péči o zeleninu."

„To je perfektní," řekla uznale Mirabella, nespustila však oči z jizev.

Luca před ně postavila šálky s čajem.

„Takže vyrazíme ráno?“ zeptala se Elizabeth. Popíjela čaj a sledovala nejvyšší kněžku přes okraj svého šálku. „Nebojte se, nejvyšší kněžko. Bree a já se postaráme o její bezpečí, dokud v lese nenajdeme královnu Arsinoe.“

Mirabella ztuhla.

„Já nepotřebuju, aby se někdo staral o moje bezpečí. Potřebuju najít svoji sestru a vykonat svou povinnost. A nechci čekat do rána, Luco. Chtěla bych vyrazit už večer.“

Luca se napila čaje a skryla za šálkem úsměv.

„Tak dlouho jsem čekala, až dostaneš chuť zabít své sestry,“ podotkla. „A teď se bojím, jestli na to nejdeš příliš zhurta.“

„Nejdu. Jsem připravená. Arsinoe na mě poslala medvěda, který zabil naše lidi a naše kněžky. To nemůžeme nechat bez odpovědi.“

„Ale nástupnický rok sotva začal. Můžeme ti připravit vhodnější příležitosti. Stejně jako je dozajista Arronové chystají pro Katharinu.“

Mirabella stiskla rty. Luca ji v podstatě vychovala. Mirabella poznávala tenhle tón jejího hlasu a věděla, že ji zkouší.

„Tohle si nenechám vymluvit,“ řekla. „A o nástupnictví bude rozhodnuto mnohem dřív, než všichni čekají.“

„Dobrá tedy,“ přikývla Luca. „Vezmi si aspoň moji klisnu.“

„Crackle?“ zeptala se Elizabeth.

„Vím, že není tak ušlechtilá jako chrámoví bílí koně,“ připustila Luca, „ani tak krásná jako černí koně, kteří potáhnou falešný

kočár do Indrid Downu, ale je odolná a rychlá a věrně mi slouží už mnoho let."

„Odolná a rychlá," přemítala Mirabella. „Takže si myslíš, že budu muset utíkat."

„Ne," odpověděla Luca tiše. „Ale pořád se musím snažit chránit tě, jak jen můžu." Natáhla se přes stolek a položila dlaň na královninu ruku. Vtom se odněkud ozval pronikavý výkřik. Všechny tři rychle vstaly.

„Co to bylo?" zeptala se Elizabeth.

„Zůstaňte tady," rozkázala Luca, Mirabella s Elizabeth však běžely za ní – dolů po schodech, do dlouhé východní chodby a k horním skladištím.

„Do hlavního skladu!" ukázala Elizabeth.

Chodbou se opět rozlehl výkřik. Byl plný paniky a bolesti. Kněžky křičely a vydávaly vyděšené rozkazy. Mirabella vběhla do místnosti a spatřila naprostý chaos. Všude se míhaly bílé pláště pobíhajících kněžek.

V koutě sebou s křikem škubala mladá čekatelka. Držely ji čtyři novicky. Bylo to ještě dítě, nejvýš čtrnáctileté, a Mirabelle se při tom jejím řevu stahoval žaludek. A stáhl se jí ještě víc, když Rho, rusovlasá kněžka s darem války, popadla čekatelku za rameno.

„Ty huso!" křikla Rho. Všude se válely převržené košíky se zásobami, hlasy sílily a jeden přes druhý dívku těšily a vyslýchaly.

Do všeobecného hluku zahřměl Mirabellin hlas.

„Co se stalo? Je v pořádku?"

„Nechoď tam, Mirabello, nechoď tam!“ přikázala Luca a sama spěchala do rohu. „Rho, co se stalo?“

Rho chytila dívku za krk a prudce jí zvedla paži. Byla krvavá až po zápěstí. Na kůži jí naskakovaly další a další vředy a boláky, jak se jed šířil hlouběji do těla. Směrem k srdci.

„Strčila ruku do otrávené rukavice,“ vysvětlila Rho. „Přestaň sebou házet!“

„Zastavte to!“ žadonila čekatelka. „Prosím, zastavte to!“

Rho se otráveně ušklíbla. Ruku už v žádném případě nešlo zachránit. Zvedla zubatý nůž, krátce se zamyslela a pak ho odhodila na podlahu.

„Přineste mi někdo sekeru!“ Položila dívku na stůl. „Natáhni tu ruku, dítě. Rychle. Teď ji ještě můžeme useknout u lokte. Nedělej si to horší.“

Další kněžky přiběhly Rho na pomoc, držely dívku a něžně ji těšily. Jedna z nich proběhla okolo Mirabelly s malou stříbrnou sekerkou.

„Nic lepšího jsem nenašla,“ hlásila.

Rho ji vzala do ruky a potěžkala.

„Otočte jí hlavu na druhou stranu.“ Zvedla sekeru.

„Ty se taky otoč, Elizabeth,“ nakázala Mirabella a objala svou třesoucí se kamarádku, aby se na tu hrůznou scénu nemusela dívat. Současně jí přitáhla kapuci pláště co nejtěsněji k hlavě, aby maličký datel s chocholkou, žijící v jejím límci, nevyletěl ven a někdo ho nezahlédl.

Sekerka prosvištěla vzduchem a tvrdě narazila do stolu. Jen díky svému daru války ji Rho nemusela zvednout znovu. Ostatní kněžky ovázaly ubohé dívce krvácející paži a odnesly ji k řádnému ošetření. Snad se jed určený Mirabelle podařilo zastavit.

Mirabella zatínala zuby, aby se nerozkřičela. Za tohle může Katharina. Sladká malá Katharina, kterou Mirabella už vůbec nezná. Ale ona teď bude chytřejší. Minule při setkání s Arsinoe udělala sentimentální chybu. Podruhé už ji neudělá.

„Až se uzdraví, nechám jí taky vyrobit rýček. Stejný, jako mám já. Budeme se o zahrádku starat společně. Ta ruka jí vůbec nebude chybět," vzlykala Elizabeth.

„To je od tebe pěkné, Elizabeth," řekla Mirabella. „A až to skoncuju s Arsinoe, umlčím i Katharinu, aby už se nikdo nemusel bát otrávených zásilek z hlavního města."

Té noci se Mirabella, Bree a Sára Westwoodová setkaly s Lucou a kněžkami před chrámovým nádvořím. Mirabella na sobě měla černé šaty, měkký hnědý plášť a pevně zavázané jezdecké boty. Bree, Elizabeth a jejich strážkyně i průzkumnice byly oblečené podobně. Kdyby je náhodou někdo viděl, bude je považovat za obchodníky na cestách.

Mirabella pohladila po čenichu jednoho z dlouhonohých černých koní, kteří potáhnou falešný kočár směrem ke Katharině a Indrid Downu. Krásná a prázdná kabina kočáru byla černě lakovaná a zdobená stříbrem, koně tak tmaví, že by je bylo možno

zaměnit za stíny, nebýt lesku jejich udidel a přezek. Tohle Katharinu a Arronovy zabaví na dost dlouhou dobu, aby Mirabelle nepřekazila její výpravu do Vlčího pramene.

„Tady je Crackle," řekla Luca a vložila Mirabelle do dlaně uzdu své statné hnědé klisny. „Ta tě nezradí."

„O tom nepochybuju." Mirabella podrbala koně mezi očima a vyhoupla se do sedla.

„Co je tohle?"

Mirabella se otočila. Její doprovod už seděl na koních, ale jedna z kněžek tahala za Breeiny sedlové vaky.

„Ruce pryč!" Bree pobídla koně o krok vpřed. „To jsou hrušky."

„Žádné hrušky naší kontrolou neprošly," namítla kněžka.

„Protože jsem je sbírala sama, v sadu na kraji parku Slatina."

„Ty by s sebou brát neměly," obrátila se kněžka k Luce.

„A přesto je bereme," trvala na svém Bree. „Královna Katharina není až tak záludná, aby otrávila právě tyhle tři hrušky z jednoho stromu a z jednoho sadu v jednom z mnoha parků v Rolanthu. A pokud ano," dodala tiše směrem k Mirabelle, „pak si zaslouží vítězství."

Mirabella a Elizabeth potlačovaly smích. Mnoho světla ale nebylo – měsíc byl v novu a jeho malý srpek se skrýval za mraky. Díky tomu snad kněžky neviděly, jak se jim chvějí boky.

„Jeďte rychle," radila Rho. Stáhla si kapuci a rozpustila si záplavu rudých vlasů. „A tiše. Máme zprávy, že se v okolí Vlčího pramene potuluje další medvěd. Našli tam nějakého muže se

synem, rozpárané a se zlámanými vazy. Vaše sestra nemá svého familiára pod kontrolou. Anebo má a dělá to schválně. V každém případě byste neměly ztrácet čas."

Mirabella uvolnila opratě a dovedla Crackle na silnici.

„Snad poprvé se na něčem shodneme, Rho."

INDRID DOWN

Katharininu koni cestou k chrámu v Indrid Downu podklouzla kopyta na dlažbě a ona mu prudce přitáhla uzdu. Milovala rychlou jízdu skrz hlavní město, při níž jí lidé v ulicích uskakovali z cesty a její černé vlasy i Půlměsícův ocas za nimi vlály jako vlajky. Půlměsíc byl nejkurážnější a nejmrštnější kůň z greavesdrakeských stájí. Bertrand Roman, hrubián, jehož Natalia jmenovala jejím strážcem na doporučení Genevieve, neměl šanci držet s ní krok.

Dojela k chrámu a pokynula čekatelce stojící ve stínech, která si prací u vstupu chtěla vysloužit černé náramky. Čekatelka jí vyšla naproti, jakmile se Půlměsíc zastavil, a Katharina seskočila ze sedla.

„Mám ho odvést do stáje, královno Katharino?“

„Ne, děkuju. Nezdržím se dlouho. Jen se s ním projdi, a pokud máš u sebe nějaký cukr, určitě jím nepohrdne.“ Odvrátila se

a usmála se, protože uslyšela funění Bertranda Romana, který se konečně blížil na hřbetu své černé klisny.

Katharina na něj nečekala. Prošla dveřmi z rozpálené červnové ulice do hlavní chrámové lodi, jež pokaždé páchla kadidlem a leštěnkou na dřevo. Zvenčí byl chrám s fasádou z černého mramoru a okázalými chrliči podobně honosný jako zbytek města, jeho interiér však byl až překvapivě strohý: úzký chodníček z ošlapané černé mozaiky na podlaze, dřevěné lavice pro věřící a jasně bílé světlo pronikající dovnitř okny pod střechou.

Katharina zamávala na Coru, vrchní kněžku, a uvolnila si límec černého jezdeckého kabátku.

„Přineste vychlazenou vodu pro královnu," zavolala Cora a nějaká novicka odběhla pro karafu.

„Neměla byste svému strážci tak ujíždět," pokárala ji Cora a uklonila se.

„Nedělej si o mě starosti, kněžko," odpověděla Katharina. „Natalia má oči a uši v každém koutě ostrova. Můžu tě ujistit, že kdyby zaznamenala ve Vlčím prameni nebo v Rolanthu nějakou neobvyklou činnost, už bych byla pod zámkem."

Cora se nervózně pousmála. Všichni mají takový strach. Jako kdyby se tu snad měla znenadání zjevit Mirabella a rozpoutat nad chrámem bouři nebo Arsinoe a zaútočit na město na medvědím hřbetu. Jako kdyby se k něčemu podobnému mohly odvážit.

Katharina procházela uličkami a podávala návštěvníkům chrámu ruku v černé rukavici. Chrám byl téměř plný, dokonce i v tuto

nezvyklou hodinu. Možná měla Natalia pravdu v tom, že nástupnický rok přivádí lidi zpět k Bohyni. Anebo se sem jen přišli na vlastní oči podívat na svou Nemrtvou královnu.

„Brzy k nám do hlavního města dorazí nápadník, je to tak?“ zeptala se Cora.

„Ano,“ přitakala Katharina. „Nicolas Martel. Natalia pro něj chystá uvítací hostinu v hotelu Highbern.“

„Bude nám ctí přijmout ho i tady v chrámu. Doporučila byste nám nějakou dekoraci?“

„Náš chrám je dostatečně elegantní i bez výzdoby,“ odpověděla Katharina roztěkaně. „Ačkoli Natalia má ráda jedovaté květiny. Dejte sem nějaké pěkné, ale nic, co by mohlo proniknout přes kůži.“

Cora přikývla a doprovodila Katharinu k oltáři. Tam, za stříbrným řetězem, ležel Kámen Bohyně, obrovský kruhový obsidián zasazený do podlahy. Jasně zářil dokonce i ve sporém světle. Katharině připomínal černotu propasti Breccia.

„Je nádherný,“ zašeptala.

„Ano, to je. Nádherný a posvátný.“

Údajně ho vyzvedli z východní stěny Rohové hory. Hora se prý jednoho dne otevřela jako oko a vydala jim ho. Katharina nevěděla, jestli je to pravda. Ale byl to pěkný příběh.

Chytila Coru za zápěstí. Vytetované černé náramky vrchní kněžky byly staré a vybledlé, ačkoli Coře nemohlo být víc než čtyřicet let. Musela do chrámu vstoupit ve velmi útlém věku.

„Taková oddanost," utrousila Katharina a pohladila tetování palcem skrytým v rukavici.

V zadní části chrámu bouchly dveře a vzápětí se ozval dupot Romanových jezdeckých bot. Katharina našpulila rty.

„Mohla bych tu být chvíli o samotě?" požádala.

„Jistě." Vrchní kněžka se uklonila a otočila se, aby chrám vylidnila. „Všichni ven, prosím, rychle," zvolala. Ozvalo se šustění šatstva a spěšné kroky. Katharina nehnutě stála, dokud se naposledy nezabouchly dveře a nezavládlo úplné ticho.

„I ty, Bertrande," řekla podrážděně. „Počkej na mě venku."

Dveře se naposledy otevřely a zavřely.

Katharina se usmála a tiše proklouzla za stříbrný řetěz. Cítila, že ji Kámen Bohyně pozoruje.

„Znáš nás?" šeptala mu Katharina. „Páchneme pořád kamením a hlubokou, vlhkou hlínou, do které jsi nás svrhla?"

Poklekla a opřela se dlaněmi o mramorovou podlahu. Naklonila se nad kámen a spatřila v jeho černém povrchu svůj bledý odraz.

„Tentokrát to nebude po tvém," řekla Katharina a přiblížila k obsidiánu rty tak těsně, že by ho mohla políbit. „Jdeme si pro tebe."

Katharina si stáhla rukavici a přiložila dlaň na chladný, tvrdý povrch. Možná to byla jen její představivost, ale přísahala by, že cítila, jak se Bohyně zachvěla.

Vlčí pramen

Arsinoe, Jules a Joseph vešli do Lukeova knihkupectví, kde už na oválném stole na galerii nad hlavním patrem čekal čaj a sendviče se smaženými rybami. Luke toho odpoledne vyslal svého černozeleného kohouta Hanka po klikaté horské silničce k domu Miloneových se vzkazem, aby přišli dřív. Jules držela ptáka pod paží (trval na tom, aby ho odnesli zpět) a nechala ho seskočit na podlahu.

„O co jde?“ chtěla vědět Arsinoe. „K čemu to oficiální kohoutí poselství?“

Než Luke stačil odpovědět, Joseph ji šťouchl do žeber a ukázal na šaty pověšené v okně – byla to slavnostní róba, kterou Luke šil pro Arsinoe na její korunovaci. Luke ozdobil živůtek několika krajkami a Arsinoe se ušklíbla. Jestli ji v tom kostýmu někdy chce vidět, bude je muset zase sundat.

„Prosím,“ řekl Luke. „Posaďte se a najezte se.“

Ti tři si vyměnili nechápavý pohled. Dokonce i Camden vypadala podezřívavě a nervózně bušila ocasem do koberce. Nicméně vystoupali po schodišti, usadili se ke stolu a pustili se do sendvičů.

„Mirabella chystá útok," oznámil Luke.

Arsinoe na sobě ucítila pohledy všech zúčastněných a byla ráda, že černá maska skrývá velkou část jejího obličeje.

„Jak to víš?" zeptal se Joseph.

„Byl tady známý krejčí z Rolanthu. Viděl, jak chystají dvě karavany. Jedna byla určená jako návnada. Měla vyrazit do Indrid Downu a zabavit Katharinu."

„Jak něco takového ví?" namítla Jules. „Stejně tak může být falešná ta, co má namířeno sem."

„Potkal na cestě zvědy a sledoval je okolo hlavního města směrem k Vysoké bráně. Pak je ztratil, nicméně odtamtud to není daleko do lesa. Do našeho lesa."

Luke všem naložil na talíře sušenky.

„Vlastně se mi uleví, když bude jedna vyřízená," poznamenal. „Nečekal bych, že najde dost odvahy vydat se sem, po tom, jak utíkala před tím medvědem na pódiu."

Joseph svěsil hlavu.

„Jaké štěstí, že jsme ji odhalili," pokračoval Luke a usmál se. „Bohyně je na tvé straně, vždycky to říkám."

„Ano. Je skvělé mít nahoře spojence," odpověděla Arsinoe tiše. Luke nevěděl, že ten medvěd byl podfuk. Že bude muset jít

do boje sama. Bude tak zklamaný, až s Jules utečou a schovají se, než bude Katharina po smrti.

„Nemáme moc času," přemítal Luke. „Pokud se nemýlíme, budou v našich lesích zítra nebo pozítří, hned za zvědy."

V místnosti zavládlo ticho. Hank uzobával ze sušenky, kterou Arsinoe držela v ochablých prstech.

„Asi…" začala Jules váhavě. „Asi bychom měli jít. Připravit se."

„Jistě," řekl Luke. Ostatní vstali. „Vezměte si pár sušenek s sebou. A taky trochu ryby. Já… jsem moc rád, že jsem vás mohl o tomhle informovat. Skoro bych si přál jít s vámi do boje."

Objal ji. Vůbec se nebál. Byl si jistý, že zvítězí. Arsinoe mu objetí oplatila.

„Musíme vyrazit," zašeptala Jules na schodišti. „Pokud sem má namířeno Mirabella, nezbývá nám než zmizet."

„Po setmění přivedu koně," nabídl se Joseph.

„Ne, koně bych měla přivést já. Můj dar je udrží v klidu."

Arsinoe procházela obchodem na zdřevěnělých nohách. Oni ji mezitím ujišťovali, že to nebude na dlouho. Že pokud Mirabella ve Vlčím prameni nepochodí, hned se otočí a vydá se za Katharinou. Třeba budou zpátky už za týden.

„Nečekala jsem, že zaútočí," prohlásila Arsinoe zaraženě.

„Já ti to říkala," zavrčela Jules s přimhouřenýma očima. „Říkala jsem, že to udělá."

Hned před obchodem se chtěli rozdělit a běžet pro zásoby,

místo toho však narazili na hlouček lidí. Camden byla tak překvapená, že na ně zasyčela a máchla do vzduchu tlapou.

„Co… ehm… co tady děláte?“ zeptala se Arsinoe. Nicméně to věděla. Přišli jí popřát hodně štěstí. Luke nikdy nedokázal udržet tajemství.

„Přivedete před odjezdem medvěda na náměstí?“ houkl někdo.

„Před odjezdem?“ zeptala se Jules.

„Tady přece nemůžete zůstat! Nemůžete té elementálce dovolit přijet až do Vlčího pramene! Je to zrůda!“

„Její blesky šlehaly až v Kenoře!“ křikl někdo další. „Usmažilo to krávy přímo na loukách.“

„Spálí nám všechny lodě v přístavu!“

Joseph zavrtěl hlavou. To neměl dělat. Obyvatelé městečka ho pořád nenáviděli za to, že při Beltainu zachránil Mirabellu. A jiní jen za to, že žil příliš dlouho na pevnině.

„Spálené krávy v Kenoře,“ zamumlal a podíval se přes Jules přímo na Arsinoe. „Jako kdyby dokázala ovládat bouře na celém ostrově, zatímco sedí doma v Rolanthu.“

„Na tom přece nesejde,“ odsekla Jules. „Jestli přijde sem, mají z ní strach zcela oprávněně.“

„To je pravda,“ přitakala Arsinoe. „Jestli mě opravdu chce zabít, nemůžu jí dovolit udělat to tady.“

„Přesně tak. Takže utečeme.“

„Ne. Nemůžu jí dovolit devastovat městečko, zatímco mě bude hledat. Musím ji najít jako první.“

„Arsinoe, co to říkáš?“ nechápala Jules, ale Arsinoe ji přes hučení davu skoro neslyšela. Nakonec Jules na lidi zakřičela tak nahlas, že by Arsinoe přísahala, že se jí zem zachvěla pod nohama.

„Nejsi připravená,“ řekla Jules a Joseph jí položil ruku na rameno. „Tvůj medvěd… není připravený!“

„Při Beltainu vypadal víc než připraveně!“ zvolal někdo a dav se rozjásal.

Jules popadla Arsinoe za ruku.

„Dovol mi ji zpomalit. Zabavím ji.“

„Ne, Jules. Ty víš, že do tohohle nemůžeš zasahovat.“ Obrátila se k Josephovi. „Kde je Billy? Měl by tu být. Měl by to vědět.“

„Otec pro něj poslal loď, odplul domů. Říkal, že bude pryč jen pár dnů. Já…“ Bezmocně se odmlčel. „Jestli odejdeš dřív, než se vrátí, nikdy si to neodpustí.“

„On to zvládne,“ usoudila Arsinoe. „Povíš mu, že jsem se po něm ptala?“

Joseph přikývl.

„Vyrazím jí naproti,“ přislíbila Arsinoe nahlas. „Nepustím ji do města, aby vám nijak neublížila.“

Lidé se usmívali, jásali a tleskali. Někdo se dožadoval, aby přivezla Mirabellino tělo připásané k medvědovi, aby si ji všichni mohli prohlédnout. Něco prolétlo vzduchem a ona to chytila – byla to taška se zásobami.

„Náhradní košile a trochu jídla,“ řekla Madge a spiklenecky na ni mrkla. „A taky obvazy, ačkoli ty asi nebudeš potřebovat.“

Arsinoe polkla a vystoupila na náměstí.

Jules se ji pokusila zastavit a Camden se jí pletla pod nohama.

„To nemůžeš. Nejsi připravená."

„Na tom nezáleží, Jules. Nemám jinou možnost."

Pod pokrouceným stromem seděla Arsinoe na malé kládě a potírala svůj nůž jedovatým rulíkem. Ale ačkoli jed na ostří jí prakticky zpíval v krvi, nechtěla ho použít. Nechtěla Mirabelle ublížit.

Jenže stejně tak nechtěla ani zemřít.

„K tomu nedojde," ujišťovala se. „Jakmile mě uvidí, jakmile já uvidím ji, nějak se domluvíme. Bude to jako minule." Rozhlížela se pod stromem a pátrala po nějakém souhlasu Bohyně. Po nějakém znamení.

Staré kameny byly porostlé mechem a ze stromu pučely dlouhé, podivné listy, to však byla jen zástěrka. Šlo o posvátné místo, kde má Bohyně vždy otevřené oči, kde nehraje roli léto ani zima a vlastně čas celkově. Arsinoe naslouchala naprostému tichu a přemítala, kolik z ní tady zůstane na věky uvězněno, až se všechna ta krev vsákne do půdy.

Vrátila se k práci a vymačkala na ostří další šťávu z rulíku. Jizvy na obličeji ji začaly svědit a zvedla si masku na čelo. Vtom za ní zapraskala větvička, a tak masku rychle stáhla zase dolů.

„Kvůli mně tu věc nosit nemusíš," řekla Madrigal v jasně zelených šatech a elegantně se propletla mezi nízkými větvemi. „V tomhle horku ti v ní nemůže být příjemně."

„Jde to," odpověděla Arsinoe.

„Chceš říct, že se ti líbí, jak si tě lidé prohlížejí, když ji máš nasazenou," zhodnotila Madrigal a Arsinoe našpulila rty. „Slyšela jsem o Mirabellině útoku. Napadlo mě, že bych tě tady mohla zastihnout. Vlastně jsem v to doufala."

„Proč?"

„Protože by to znamenalo, že děláš víc, než že jen jdeš vstříc jisté smrti. Jules je k smrti vyděšená. Ani Joseph ji nedokáže uklidnit."

Arsinoe sklopila oči. Nerada vídala Jules v panice a vystrašenou.

„Existuje něco?" zeptala se. „Něco, co by mi mohlo pomoct? Přinést mi štěstí? Oslabit její útoky?"

„To by bylo opravdu mocné kouzlo. Ano, něco existuje, ale musíme si pospíšit." Madrigal se zvednutým obočím pohlédla na její nůž a Arsinoe nenápadně ukryla rulík do rukávu. Stejně si Madrigal určitě přinesla vlastní nůž.

„Co uděláme?" chtěla vědět.

„Přivoláme tvého medvěda," odpověděla Madrigal. „Stejného medvěda, kterého jsme nízkou magií očarovaly na pódiu při Přehlídce. Je to tvoje jediná naděje, a to jenom v případě, že naše tehdejší kouzlo bylo dost silné na to, aby mezi vámi přetrvalo určité pouto."

„I kdyby ano, nikdy se sem nedostane včas."

„Možná ne," připustila Madrigal. „Ale za zkoušku to stojí."

„Tak dobrá. Použijeme tvůj nůž."

„Co je na tom tvém špatného?"

„Ten si šetřím pro sestru," odpověděla a Madrigal jí hodila ten svůj.

Arsinoe došla ke stromu, připravená znovu otevřít jizvy na své dlani, vykreslit medvědí runu krví a přitisknout ji ke kůře.

„Co když nám zase způsobí problémy? Jako minule."

„Udělal přesně to, co měl."

„To povídej Jules. Pořád si vyčítá všechny ty mrtvé. Přestože jsem ji do toho namočila já. Přestože to neudělala záměrně."

„Kdo říká, že to neudělala záměrně?" opáčila Madrigal. „Na vlastní oči jsem viděla, jak se ten medvěd vrhl přímo na královnu Mirabellu. Neměla bys podceňovat hloubku Julesina hněvu. Je silnější a silnější. Ale až nástupnický rok skončí, ona se zase zklidní a my si všichni vydechneme. A proto tohle dělám pro ni a pro nás pro všechny stejně jako pro tebe."

Arsinoe si přiložila nůž ke kůži, pak si to však rozmyslela.

„Možná bych to neměla dělat. Kouzlo by se mohlo zase pokazit."

Madrigal zakoulela očima.

„Ty víš, že je to naše chyba," řekla Arsinoe. „To, co se stalo Jules a Josephovi. Způsobilo to naše kouzlo, to, které jsem zničila. Proto se zapletl s Mirabellou."

„To nemůžeš vědět."

Ona to ale věděla. Cítila to hluboko v duši.

„Joseph je muž," poznamenala Madrigal. „A muži jsou nestálí. Nedokážou odolat pěkné holce na pláži zasažené bouří. Něco

takového vůbec nemusela způsobit nízká magie. A kromě toho už jsou s Jules zase spolu a všechno je v pořádku. Takže co na tom sejde?“ Zadupala a náhlý poryv větru se jí opřel do dlouhých kaštanových vlasů. „A teď už se do toho pusť.“

„Madrigal,“ zeptala se Arsinoe, „jak jsi přišla na tohle místo?“

„Je to už dávno. Bylo mi asi tak… čtrnáct. Byla jsem s Connorem Howardem. Zabloudili jsme v lese a skončili jsme pod tímhle stromem. A jak jsem tu s ním ležela, něco ve mně se probudilo. Od té doby se sem vracím.“

„S Connorem Howardem? Panem Howardem? Tím pekařem? Ale ten je hrozně starý.“

Madrigal se zasmála.

„Tehdy nebyl. Nebo aspoň nebyl tak hrozně starý.“ Pohodila hlavou. „Jestli se nechceš říznout, nemusí to být vždycky krev. Někdy můžeš použít i sliny.“

„Sliny?“ ušklíbla se Arsinoe. „Fuj. To je ještě horší.“

„Jak chceš.“

Madrigal se usmála a Arsinoe se řízla do dlaně. V okamžiku, kdy se její krev dotkla prastaré kůry, ucítila, jak se pouto mezi ní a medvědem napíná, a poznala, že už běží k ní.

SKALISTÉ VRCHY

Cesta přes Skalisté vrchy ubíhala v tichu. Královnina výprava na nikoho nenarazila už půl dne. Vyslali napřed zvědy, což vzhledem k tomu, že už se blížili k Vlčímu prameni, dělali čím dál častěji. Ten klid Mirabellu znervózňoval. Opírala se spolu s Bree a Elizabeth o kmen dubu. Jediný ptačí zpěv, který k nim doléhal, patřil Pepperovi, Elizabethinu černobílému načepýřenému datlovi, který si v lese vesele prozpěvoval.

„Je tu až příliš ticho," poznamenala Mirabella. „Jako by všechny ostatní ptáky někdo umlčel. Utichnou snad, když je poblíž královna naturalistka, Elizabeth?"

„O tom pochybuju. Kvůli mně by to rozhodně neudělali," odpověděla Elizabeth a láskyplně se zadívala na svého familiára. „Mohla bych je o ticho požádat, ale sami od sebe by nezmlkli."

„Hejno ptáků se skloněnými hlavičkami," představila si Bree. „To by ale bylo smutné procesí." Seděla za Mirabellou

a rozdělovala jí dlouhé černé vlasy do pramenů, aby jí je mohla zaplést do copu. „Jakou má asi fanfáru? Jak to asi vypadá, když svoje města opouštějí ostatní královny?“

„V Bastianu řinčí na počest královnám válečnicím meči a štíty,“ řekla Elizabeth. „A sem tam vystřelí do nebe z luků nebo samotnou silou mysli pár šípů,“ dodala.

Mirabella se pousmála.

„To už přece nemůže být pravda, Elizabeth. Vždyť dar války slábne.“

„No nevím. Občas když Rho praští při jídle pěstí do stolu, mám pocit, jako by nadskočily snad všechny talíře,“ ohrnula nos Elizabeth a ušklíbla se. I Mirabella se pousmála a kousla si do jedné ze zapovězených hrušek od Bree.

Ještě nedávno byla vyvolenou královnou a myslela, že z Rolanthu odjede uličkou vlajících praporů. A místo toho ho opustila v nejhlubší noci a ve městech, jimiž projížděli, nikdo nevyšel z domovů, aby jí popřál štěstí. Skrývala se, cestovala tajně. A i kdyby ne, Arsinoe i Katharina předvedly na Přehlídce nezapomenutelnou podívanou. Nikdo jako předem vyvolená královna neexistoval.

„Už se nemůžu dočkat, až bude tohle za námi,“ zabručela Bree, zatímco si prohlížela sladkou žlutou hrušku. „Až zase budeme moct jíst, co se nám zlíbí, a jít, kam se nám zachce. Už se těším, až přijedou nápadníci. To pak královna Katharina možná bude tak zaneprázdněná, že nestihne posílat tolik jedovatých balíčků.“

Vtom se zarazila a Elizabeth ji sjela přísným pohledem.

„To nic," povzdechla si Mirabella. Nebylo pro ni tajemstvím, že žádný z nápadníků si nepřál setkat se jako první s ní.

„Stejně na tom nezáleží," pokračovala Bree s hlavou vztyčenou. „Všichni víme, koho ve skutečnosti chceš. Toho krásného naturalistu. Možná, že si ho budeš moct po svatbě nechat aspoň jako milence."

Mirabella se usmála. Ale nějak si nedokázala Josepha představit jako milence. Ten by ji chtěl mít celou jen pro sebe. Taky že by si ji zasloužil celou, jenže to nebylo možné.

„Ten krásný naturalista se mnou už nikdy nepromluví, až zabiju Arsinoe," hlesla tiše.

„Podívejte, už se vracejí zvědové," všimla si Elizabeth a vstala. Už nebyly daleko od Vlčího pramene ani od luk a potoků, kde by podle informací špehů měla Arsinoe trávit dost času o samotě. „Je s podivem, že ji během nástupnického roku vůbec někam pustí samotnou."

„Naturalisté nejsou zvyklí vychovávat královnu, která by měla skutečnou šanci na přežití," poznamenala Bree. „Neumí se o ni dobře postarat."

„Možná to ani není třeba," připomněla jí Mirabella a taky se zvedla. „Jestli je jejím familiárem ten obrovský medvěd hnědý."

Zvěd zastavil svého koně a sdělil čerstvé zprávy veliteli hlídky. Opět mohli bezpečně pokračovat dál.

„Doufala jsem, že takhle blízko Vlčímu prameni už přijede

s nějakými skutečnými informacemi," povzdechla si Mirabella, poplácala Crackle po šíji a vyhoupla se do sedla. „Že už ho aspoň zahlédne. O tom medvědovi zatím nemáme žádné potvrzené zprávy, a to se mi vůbec nelíbí."

„Toho s ní nevídají. Zato tu pumu skoro pořád," řekla Bree. „I tu Miloneovic holku. A často," zaváhala na okamžik, „často prý i Josepha."

Mirabella ji probodla pohledem a Bree rychle sklopila oči k zemi. Mirabella Josephovi neublíží. Nechce zranit ani Juillenne. Ovšem pokud se do toho připlete a poštve proti ní tu svou kočku, bude muset ona i její puma zemřít spolu s královnou.

Vlčí pramen

Arsinoe odjela z Vlčího pramene po Údolní silnici. Byla to nejčastěji užívaná cesta do hlavního města, široká a rovná a stíněná stromy. Směrem do Skalistých vrchů protínala Popelín a Vysokou bránu. Pokud měl Lukeův špeh pravdu, měla by na Mirabellu narazit někde u Spáleného lesa.

Třeba se Luke a jeho známý krejčí spletli a ona po Údolní silnici dojde až do Indrid Downu.

Z nějakého důvodu si to ale nemyslela. Jako by cítila, že se Mirabella blíží. Skoro vnímala ve vzduchu její pach, jako když přichází letní déšť.

„Nemůžeš za ní jít! Nesmíš do toho zasahovat!“

„Já do ničeho zasahovat nebudu,“ odpověděla Jules. Balit v matčině přítomnosti bylo náročné. Jakmile se Jules pokusila uložit něco do vaku, Madrigal to zase vytáhla. Šátek. Jablko.

Obvazy. Madrigal všechno držela v rukou za zády. Jako by tím měla Jules zastavit. Jako by už nebyla odhodlaná odejít, klidně i s prázdnýma rukama.

„Jestli se nechceš pokusit ji zachránit, proč tedy vyrážíš na cestu? Zůstaň doma. Počkej s námi. Nejsi jediná, kdo má strach!"

„Je to moje nejlepší kamarádka," řekla Jules tiše. Vzpomínka na odcházející Arsinoe ji stále pronásledovala. Bylo tak těžké nechat ji odejít, ačkoli už věděla, že se vydá za ní.

„Od Beltainu mě pronásleduješ jako stín," podotkla Jules. „Proč? Chceš, abych ti odpustila, že jsi s Matthewem?"

„Ne," odsekla Madrigal s dotčeným výrazem. Jules ale dobře věděla, že matka dokáže vmžiku nasadit takový výraz, který jí v danou chvíli přinese největší užitek.

„Neobtěžuj se hrát teď starostlivou matku. A nezakazuj mi pomáhat. Taky jsi pomáhala, když jsi Arsinoe zasvětila do nízké magie. A když ses podílela na tom kouzlu, které přivedlo na pódium při Přehlídce toho medvěda."

„To bylo něco jiného. Byla to jenom hra. Nešlo o nástupnictví. Teď už je to jenom na ní."

„Nyní naše role končí," ušklíbla se Jules. „Vím, žes tam nebyla, Madrigal, ale dokonce i ty jsi to měla předvídat. Arsinoe bude žít, nebo zemřeme obě, a takhle to mělo být už odjakživa."

Vtom zavrzala prkna v chodbě. U dveří do Julesiny a Arsinoeiny ložnice se objevila Cait s šedivými vlasy staženými do těsného uzlu a s ostražitým pohledem.

„Omlouvám se za ten hluk, babičko. Všechno je v pořádku."

„Chce se vydat za královnami," zabručela Madrigal. „Neměli jste ji držet tak blízko toho všeho."

„Tehdy jsi tu nebyla, abys nám sdělila svůj názor," odpověděla Cait klidným, sytým hlasem. „Ale možná jsme opravdu neměli. Věděli jsme, že pokud Arsinoe zemře, zlomí nám to všem srdce. To však k výchově královny patří."

„Takhle o ní nemluv," zavrčela Jules. „Jako by už bylo po ní."

„Měla jsi Jules poslat pryč," řekla Madrigal.

„Pryč. Ne k tobě," přikývla Jules. „Asi jsem ráda, že nelžeš a ani nepředstíráš, žes o mě stála." Protáhla se okolo babičky a s vrčící Camden v patách seběhla ze schodů.

Cait a Madrigal mlčky počkaly, až bouchnou dveře.

„Měly jsme jí to říct," prohlásila nakonec Madrigal.

„Ne."

„Stejně na to přijde. Nejsi přece slepá. Sama vidíš, co se od začátku nástupnického roku děje. Jak její hněv sílí. Jak u pokrouceného stromu zabila toho medvěda… Zabila ho, aniž by se ho dotkla! A kolik už rozbila talířů? Kolik váz svrhla ze stolů? Zkoušela jsi to ovládnout, ale nefungovalo to."

„Madrigal," řekla unaveným hlasem Cait. „Uklidni se."

Madrigal se zasmála.

„Kolikrát jsi tohle říkala jí? Uklidni se. Nedělej si starosti. Ovládej svůj hněv. Ta věštkyně přece pravila, že je prokletá. Že způsobí pád ostrova. A tys jí *věřila*."

Cait na svou dceru jen mlčky zírala. Taková slova už nikdo nahlas neřekl hodně dlouho. Ale byla pravdivá. Když se Jules narodila jako požehnaný zplozenec Beltainu a navíc jako první dívka nové generace Miloneových, nechala Cait poslat pro věštkyni, jak bylo starým zvykem. Ovšem jakmile se věštkyně na Jules podívala, odplivla si.

„Utopte ji," řekla jim. „Je stižená polydonickou kletbou. Její naturalistický dar se smísí s darem války. Utopte ji, hned, než se z toho zblázní."

Když to Madrigal odmítla, pokusila se jí věštkyně vyrvat Jules z náručí. Ale jakmile se holčičky dotkla, upadla do transu a začala předpovídat budoucnost.

„Musí být utopena, nesmí žít, představuje čirou zkázu, zkázu a pád." A tak s očima v sloup pokračovala. Madrigal křičela a malinká Jules plakala, dokud Cait spolu s Ellisem tu věštkyni nevyhodili.

Nemohli přece to děťátko utopit. Prostě nemohli. A tak se rozhodli kletbu spoutat pomocí nízké magie. Svázali ji Madrigalinou krví. Na to, co udělali té věštkyni, nemohla Cait ani pomyslet. Nicméně když tehdy bylo po všem, domluvili se, že na to zapomenou.

Cait zamrkala a Madrigal zavrtěla hlavou.

„Proto jsme to tehdy neudělali. Sama víš, proč jsme tu kletbu spoutali. Ne proto, že by Jules jinak zničila Fennbirn. Ale proto, že by zničila samu sebe."

„Jenže to se nestalo. Teď už je připravená."

„Na tohle není člověk připravený nikdy. Polydonická kletba přivádí lidi k šílenství. Být nositelem víc než jednoho daru je na lidskou mysl prostě moc."

„To se sice říká," oponovala Madrigal, „ale taky se říká, že dary svázané s polydonickou kletbou jsou slabé. A moje Jules je přitom nejsilnější naturalistka, jakou kdo kdy viděl. Jen pomysli, jak silný by asi byl její dar války."

Caitina vrána na zábradlí popuzeně zakrákala a začala vztekle přešlapovat. Madrigal vždycky byla tak ambiciózní. Část jejího já byla bezpochyby nadšená, že právě její dcera se dočkala takové věštby.

„Toho se to celé týká?" povzdechla si Cait. „Tvé dcery. *Tvojí* dcery. Toho, že všeho můžeš být tím pádem taky součástí. Součástí jejího velkého osudu. Celé se to týká jen a jen tebe, Madrigal. Tvé role v tomhle všem. Toho, že sama doufáš, že i tebe čeká velký osud."

„To je odporné tvrzení, matko," odfrkla si Madrigal a na téměř nepostřehnutelně krátký okamžik přimhouřila oči. Kdo by ji neznal tak dobře jako Cait, ten by si toho ani nevšiml. Pak je ale znovu doširoka prosebně otevřela.

„Vím, že jsme tu kletbu museli spoutat," řekla tiše. „Její nositele kdysi upalovali. Topili je. Rada by po mně chtěla, abych ji nechala v lesích na pospas smrti," hlesla a položila matce ruku na rameno. „Ale Jules vyrostla. Je silná. A zdravá."

„Svázali jsme její dar války pro její vlastní dobro," připomněla jí Cait. „A," zaváhala, zda říct to, čemu sama nikdy nechtěla uvěřit, „a když měla ta věštkyně pravdu s kletbou, muselo tě napadnout, že mohla mít pravdu i s tím zbytkem."

„Myslíš v tom, že Jules způsobí pád našeho ostrova? Vždyť ta věštkyně byla šílená. Stejně jako tolik věštkyní před ní."

„Možná. Jenže ta kletba je pořád spoutaná, Madrigal."

„Je. Pouta však nevydrží navždy. Slábnou dokonce i teď. Mohla bych je zpřetrhat, kdybych chtěla. V žilách nám koluje stejná krev. Jsem její matka. A udělám to, co si budu myslet, že je nejlepší."

SPÁLENÝ LES

Arsinoe už byla z cesty unavená. Zastavila se a rozdělala si u kraje cesty pořádný oheň. Lehla si k němu a položila si hlavu na svůj vak s oblečením. A právě v tu chvíli ji vypátral Mirabellin zvěd.

Ten člověk věděl, jak se k někomu přikrást nespatřen. Arsinoe ho neslyšela, dokud nebyl tak blízko, že ani nemusela zvednout hlas, aby ji slyšel. Jistě, skutečně nenápadný zvěd by se nikdy nepřiplížil až na tak krátkou vzdálenost.

„Řekni sestře, že jsem tady," prohlásila Arsinoe bez hnutí. „Řekni jí, že už čekám."

„Mirabello," zatřásla jí Elizabeth jemně rameny. „Miro, probuď se. Zvěd se vrátil."

V lese byla ještě taková tma, že Mirabella neviděla víc než obrysy. Myslela si, že usnula opřená o kmen stromu, ale ve spánku se musela zjevně sesunout na zem, protože měla tvář od bláta.

Kdesi napravo zamručela Bree, jejíž tvář brzy osvětlila záře oranžových plamenů, jak nechala vzplát malou hromádku klestí poblíž.

„Co se děje?“ zívla Bree rozespale, mávla zápěstím a oheň ihned zesílil. „Co je tak důležitého, že musíme vstát z našich lůžek na tvrdé zemi?“

Zvěd sesedl z koně a poklekl. Vypadal nervózně. Zmateně.

„Co je?“ chtěla vědět Mirabella. „Je snad cesta do Vlčího pramene nějak zabarikádovaná?“

„To není pravděpodobné,“ zívla znovu Bree.

„Jde o královnu Arsinoe,“ řekl ten zvěd. „Čeká na vás u hlavní silnice.“

Nikdo nereagoval, až na Bree, která se v tu ránu úplně probudila, a plameny jejího ohně vyšlehly vysoko do vzduchu.

„Jak zjistila, že se blížíme?“ zamyslela se Elizabeth. „Musí mít lepší špehy, než jsme si mysleli.“

„Viděl jsi toho medvěda?“ zeptala se Mirabella.

„Neviděl. Hledal jsem ho všude, ale i můj kůň byl tak klidný, jako by ani necítil jeho pach.“

Mirabella se zadívala na východ, odkud už skrz stromy na obzoru začínalo stoupat našedlé světlo. Při vzpomínce na medvěda jí tuhla krev v žilách. Vzpomněla si na jeho drápy, na jeho řev, na to, jak všichni křičeli, a ztěžka polkla.

„Vydám se na cestu, jakmile bude dost světla na to, abych nezakopávala o kořeny,“ rozhodla se. „Budu potřebovat Crackle, nebo se to dá ujít pěšky?“

„Miro!“ vykřikly Bree a Elizabeth najednou.

„Dokud nevíme, kde ten medvěd je, nemůžeš tam,“ přesvědčovala ji Bree.

„Pojďme se ho ještě pokusit najít, až bude den.“

„Ne,“ řekla Mirabella. „Jestli toho medvěda někde schovala, nic s tím nenaděláme. Budu připravená.“ Zadívala se kamarádkám do ohněm osvětlených tváří a dala si pozor, aby na sobě nedala znát strach. „Je tady. Nastal čas.“

Joseph běžel po ztemnělé Údolní silnici tak rychle, jak jen mohl. Byl vyčerpaný po dlouhém dni plném práce na lodích a skoro ještě ani nestihl zavřít oči, když se pod oknem jeho ložnice objevila Madrigal a začala mu do něj házet kamínky.

Myslel si, že hledá jeho bratra Matthewa, ale když okno otevřel, zavolala na něj a začala mávat rukama. Teď se tedy hnal černou nocí a doufal, že se vydal stejným směrem jako Jules s Camden. Neměly před ním moc náskok a bolavé nohy by mohly Jules po chvíli navíc zpomalit.

Ale to, co mu o ní řekla Madrigal, nemohla být pravda. Jules přece nemůže být prokletá polydonickou kletbou, nemůže mít i dar války. Kdysi jedno dítě stižené stejnou kletbou viděl. Ten ubohý kluk byl napůl blázen, zacpával si uši dlaněmi a narážel ramenem do zdi. Joseph s Matthewem na jeho rodinu narazili ve Vysoké bráně, kudy právě projížděla na cestě do chrámu v Indrid Downu, kde ho měli milosrdně otrávit a vysvobodit z jeho utrpení.

To přece nemůže být případ Jules. Madrigal mu řekla, že kouzlo svazující tu kletbu už slábne a že se Julesin dar války může probudit, jakmile se příště rozčílí. Ale Jules se přece rozčílila už tolikrát a zatím se nikdy nic nestalo.

Nechápal, co má Madrigal v úmyslu, že mu vypráví takové hlouposti. Raději se však za Jules stejně vydal, aby se nevmísila mezi královny. Protože kdyby do jejich boje nějak zasáhla, Rada by ji nechala odstranit, ať už je prokletá, nebo ne.

Mirabella probudila doutnající oheň zpět k životu. Arsinoe vykřikla. Jeho plameny byly tak žhavé. Dřevo bylo za okamžik spálené na uhel, a ačkoli se bleskurychle převalila o kus dál, ucítila zápach spálených vlasů a maska na jejím obličeji byla tak horká, až se bála, že se jí přiškvaří ke kůži.

„Ty," vyprskla, odkulila se k jednomu ze stromů a vyškrábala se na nohy. Mirabella stála na druhé straně cesty, jen kousek od ní, a to přitom Arsinoe nezaslechla ani jediný krok nebo zapraskání větviček. „Naučila ses chodit tišeji."

„Nebo máš možná jen tvrdší spánek."

Arsinoe sjela pohledem k vaku s oblečením a tvrdým sýrem, ze kterého si udělala provizorní polštář.

„To pochybuju."

„Kde máš medvěda?" zeptala se Mirabella.

„Toho jsem nechala o kus dál."

„Lžeš."

Arsinoe polkla. Ve vestě cítila nůž s otrávenou čepelí, což ji sice uklidňovalo, ale nechtěla ho použít. Stejně bude těžké dostat se k Mirabelle tak blízko, aby se o to mohla třeba jen pokusit. Ten oheň nevzplál jen tak trošku. Mirabella vzala boj vážně.

„Tak by sis ho měla zavolat," varovala ji Mirabella. Arsinoe najednou ucítila zvláštní mrazení. Když se podívala na ruce, zjistila, že má husí kůži.

Vtom ranní mlhu rozčísl zářivě bílý blesk a strom za Arsinoe zajiskřil. Elektrický proud projel skrz kmen až do země pod jejíma nohama. Jeho síla ji srazila na kolena, až jí zacvakaly zuby. Celým tělem jí projela bolest, od hlavy až k patě.

Mluv, pomyslela si, jenže skoro ani nedokázala otevřít ústa. Tak se místo toho dala na útěk mezi stromy. Jedna noha jí nějak špatně sloužila. Přeskočila nízký keř, který jí za zády ihned vzplál a vmžiku ho pohltily oranžové plameny a syčící pára.

„Dost! Přestaň!" vykřikla Arsinoe.

„Ty už jsi příležitost ke smíru dostala," zavolala za ní Mirabella. „A místo toho jsi na mě poštvala toho medvěda!"

Náhle změnil vítr směr, zamotal se Arsinoe kolem krku a nafoukal jí vlasy do očí. Mirabella svolávala velikou bouři. První poryv větru odhodil Arsinoe na kmen stromu. Do očí ji šlehla mladá větvička, když vtom se z hořícího keře kus odlomil, spadl jí přímo na bok a propálil jí díru skrz vestu i košili. Arsinoe sykla bolestí a podívala se do dlaně, v níž měla vyřezanou magickou runu. Cítila, že se medvěd blíží. Měla ho zavolat už dávno. Další blesk ji znovu srazil

na kolena. Nejdřív vnímala bolest, pak se jí udělaly mžitky před očima a potom už viděla jen tmu. V bezvědomí se svalila na silnici.

Jules nebyla daleko, když uhodil první Mirabellin blesk. Zem se pod ní otřásla a brzy nato se zvedl vítr.

Dala se spolu s Camden do běhu.

„Jules, počkej!"

Zastavila a ohlédla se. V pomačkané košili k ní pádil Joseph.

„Nemůžu," zavolala na něj a ukázala směrem ke stoupajícímu kouři. Arsinoe je potřebuje.

Mirabella opatrně došla až k Arsinoe, která ležela uprostřed cesty. Bouři si nechávala na dosah ruky, aby ji mohla rozpoutat, jakmile by bylo třeba, přičemž jedním okem neustále pozorovala okolí. Srdce jí bušilo, ale zatím se na ni nevrhl žádný velký medvěd hnědý s ostrými drápy a děsivým řevem.

A přece tam musel někde být. Arsinoe říkala, že ho nechala o kus dál. Lež. Určitě jen čekal na okamžik, kdy na vteřinu ztratí pozornost.

Arsinoe ležela na zádech s jednou rukou za hlavou. Nehýbala se. Vypadala jako špinavá hromádka hadrů a větví. Mirabella do ní šťouchla nohou.

„Vstávej."

Arsinoe ale zůstala bez hnutí ležet. Mirabella se odvážila ještě o kousek blíž. Mohlo by to být vážně tak jednoduché?

„Arsinoe?“

Vtom jako by zaslechla nějaké mručení. Trhla sebou a ihned se rozhlédla po medvědovi. Ale ten pořád nepřicházel.

„Cos to říkala?“ zeptala se Mirabella a Arsinoe se převalila na bok.

„Řekla jsem *jednu*. Oheň, blesky nebo vítr, bylo by zkrátka hezké, kdyby sis vybrala jen jednu věc.“

Mirabella se narovnala. „Jen proto, že ty umíš jenom jeden trik, se já ještě nemusím omezovat.“

„O mých tricích nic nevíš.“ Arsinoe na ni zírala zpod té děsivé masky. Z nosu jí tekla krev. Rukou škubla směrem k vestě. Na dlani měla nějaké staré jizvy. „Vypadáš jinak,“ řekla a přejela Mirabellin hnědý kabát a černé vlasy spletené do dlouhého těsného copu pohledem. „Pěkně ses pro korunu vyparádila,“ odkašlala si a zamžourala na ni. Byl div že byla ještě při vědomí.

„Proč jsi sem přišla?“ chtěla vědět Mirabella. „Vzdáváš to snad? Chceš, abych z tebe udělala hromádku popela?“

„Možná. Vlastně ani nevím. Nevychovali mě tak jako tebe. Nikdy jsme nespřádali žádné plány. A tak jsem se naučila prostě jen konat.“

„Takže tak je to?“ procedila Mirabella. „Ty prostě jen konáš. Myslíš jako při Přehlídce, když jsi na mě poštvala tu svou obludu, aby mě rozpárala?“

Arsinoe bolestně polkla. Zuby měla potřísněné krví. A pak se k Mirabellinu údivu zasmála a ruku, kterou se snažila něco nahmatat ve vestě, spustila zase k zemi do bláta.